

## Laudatio – Lukáš Senft

O Albertu Einsteinovi už víme, že v něm svět přišel o talentovaného houslistu. Ani Lukáš Senft nemusel být autorem výrazných názorových textů. Mohl teď přebírat třeba cenu za filmovou dokumentaristiku, které se při studiu FAMU věnoval původně. A jeho přátelé tvrdí, že by si ji zasloužil - například proto, že při plnění úkolů pro něj nikdy nebylo nic nemožné.

Co mne na každém autorovi chytne v první řadě, je jeho jazyk. Ten Senftův svou košatostí dokládá jeho vášnivou zálibu v četbě literatury různých žánrů – ne náhodou v poslední době na sociálních sítích sháněl tipy na kvalitní prózu a i na dobrá pojednání o filozofii vědy.

Jako doklad nezvykle příkládám Senftův pouze zdánlivě banální facebookový status z 11. května, který povyšuje kontroverzní komunikační kanál na kulturní nosič: „Před Albertem probíhá ceremoniál. Paní uvazuje dva psy. Jeden je černý, mohutný a vlídný. Druhý je neklidný a ostražitý, přivyklý na ochrannou ruku, jeho barva osciluje mezi šedou a jakoukoli. Oba jsou oříšci. Nemůžu od nich odtrhnout oči. Paní jim přiděluje pamlsky, aby vydrželi, než se vrátí z obchodu. Odbíhá. Psi se dají do žvýkání. Urputně, kvapně a soustředěně. Z dálky vypadají jako operní pěvci uprostřed duetu. Malý dokouše dřív a začne se rozhlížet, panikařit a nakonec zběsile štěkat. Obviňuje dveře Albertu, že mu snědly paní. Ty dveře opravdu začnou vypadat jako tlama, chřtán ovládaný fotobuňkou. Myslel jsem, že jsem měl náročný den, ale ve srovnání se psím životem to byla rutina, žádný pamlskový opery a supermarketová monstra, do kterých se lidi vrhají pro lup bez jistoty návratu. No, nakonec se jim paní vrátila, trauma z toho mám jen já. Jdu se uklidnit nějakým pamlskem a vystřízlivět z fantazií.“

Ale zpátky k oceněnému, jenž si nejen všímá života kolem, ale také píše básně či eseje. Porotu však upoutal coby sloupkař internetového Deníku Referendum. V něm na věhlasné tvůrce, jakými jsou Ondřej Vaculík, Alena Zemančíková či Ivan Štampach, navázala celá řada jmen mladší generace esejistů, glosátorů a komentátorů. Zmiňme Sašu Uhlovou, Petra Bittnera, Zuzanu Válkovou, Zuzanu Vlasatou, Jaroslava Bicana, Vratislava Dostála, Fatimu Rahimi, Gaby Khazalovou nebo Dušana Radovanoviče. Někteří již odešli na jiné štace, další zůstali a drží, či se pokoušejí zvyšovat, nastavenou laťku.

Autoři Deníku Referendum občas bývají podezříváni z levicového radikalismu, ne-li přímo latentního revolucionářství. Pohlédneme proto na několik posledních sloupků Lukáše Senfta.

10. května bořil mýtus chlapáctví. Podle něj je správný muž křehký a jemný. Končí zvoláním: „Vždyť odvaha znamená být přistižen při citu.“

9. května si podal ambici miliardáře Muska podílet se na osídlení Marsu. Finále představuje věta: „Odvážil bych si tipnout, že planety nejsou parcely na prodej, ale spíše úctyhodná součást kosmické přírody, z níž jsme se kdysi zrodili.“

13. března srovnal okázalý ateismus s náboženským fundamentalismem a vyznal se z úcty k poctivému a hledajícímu ateismu. „Ten krátkozraký ale jen blokuje diskusi,“ píše. „Než zase začnou zkratovití ateisté oslavovat svou vzdělanost a nadvládu rozumu, mohli by se dovzdělat alespoň v kultuře, ze které sami vzešli a které vděčí za mnohé kulturní bohatství, kterým ji teď tlučou po hlavě.“

7. března se pustil do fanoušků autoritářství, nejlépe v uzavřené zemi, a vykreslil obraz, který v sociologických šetřeních chybí – obraz „domova, který není vojenským areálem, nad nímž je třeba dohlížet a jehož obyvatele je nutno trestat. Domova jako místa setkání, domova otevřeného hostům a příchozím. Místa, které odpouští. Místa, kde se společně večerí kouřící polévka, společně se směje, vzpomíná i umírá. Podobný domov nemá smysl zuřivě bránit, je potřeba jej tvořit,“ uzavírá Lukáš Senft.

Kdepak zuřivý revolucionář. Ne náhodou se v současnosti při studiu soustřeďuje na religionistiku a filozofii. Jeho starší redakční kolega Jan Šícha k tomu podotýká, že Senftovy články jsou soustavnou poučenou prací vycházející z evropských humanistických principů s

explicitním úběžníkem v křesťanství. V Deníku Referendum pak prý našel spřízněné duše vyznávající názor, že Kristus je levičák i ekolog.

Styl Lukáše Senfta jsem si oblíbil také proto, že v době, v níž mnozí podléhají podivné módě boje s tzv. politickou korektností, umí být svěhlavý, přitom otevřený diskusi, a umí být břitký, ale ne vulgární.

Ať už píše vesele, nebo vážně, vždy dokáže zaujmout. Už jen proto, že neseká texty jako Baťa cvičky, ale s každým se doslova mazlí. Dokonce si myslím, že je jako stvořený pro eklektické nakládání se žánry, třeba včetně zmíněné dokumentaristiky. Přijít o novinářský talent Lukáše Senfta by každopádně byla škoda – a to přesto, že nadějně autorské střevo se již probudilo i u jeho bratra Matěje.

Lukáš Jelínek